

paa, da Johannes svigtede. Nu faar jeg her uventet en anden Medarbejder.«

»Men jeg forstaar det ikke,« sagde Jytte. »Her i Byen fortælles det, at Godsejer Dihmer i Øjeblikket har en Skade paa Forstanden.«

»Siger man det? Det betyder vist ikke noget. Povl siger altid, at naar man ikke pudser Næsen præcis paa samme Maade som andre, bliver man straks mistænkt for at have en Skrue løs.«

»Men mærkede du virkelig slet ikke noget, da han besøgte Jer i Jerve? Du sagde dog, at han gjorde et lidt underligt Indtryk.«

»Ja, han er jo syg. Det er Hjertet, skriver Povl. Han skal forresten være bleven meget livligere og har saa mange Ting for. Men hans Udseende har forandret sig ikke saa lidt.«

»Han kommer sig saamænd nok. Det har vist ingen Nød,« sagde Jytte.

»Det maa vi jo haabe. — Her skal du se et Par Billeder af Gaarden.«

Meta trak nogle Fotografier ud af Konvoluten. Det var omtrent de samme, som Torben havde vist Jytte og hendes Mor hin gyldne Morgen i Italien, da de sad sammen paa Loggiaen og drak The. Der var Herregaardens Hovedfacade set gennem den klosteragtigt hvælvede Indkørsel, et Parti af Parken, et Billede af et Skovbryn og den vide Udsigt over